

си на когото името чухъ да го казахъ Демаре'; за туй да ги оставимъ тѣзъ и да млькнемъ; пійнѣте си малко, то ще вы поуталожѣ.

— Само смъртъта ще мя уталожѣ, Господине, докторе.

— То е лесно, отговори докторътъ малко троснато.

Къмъ по-срѣдоточното мѣсто на трапезитъ привлѣчаше вниманіето на трапезницитъ безгрыжното, язвителното и гордото блядословіе на едного чловѣка, който ся казваше, както чухъ, Бевлантъ, и който, както ся виждаше, имаше голѣмъ ближностъ съ домакынитъ. Този чловѣкъ бѣше высокъ, младъ наистинѣ но сугаренъ вече, и на лице много приличаше на Франгыска I. Всичкы го слушахъ като нѣкакво прорицалище, безъ да изключимъ и Г. Маргаритъ, която ся виждаше да има нѣкаквъ симпатіѣ и почудваніе къмъ него, до колкото е сирѣчь възможно да симпатизира и да ся чуди нѣкой въ този свѣтъ. Колкото за мене, понеже повече отъ глумленіята, на които всичкы хваляхъ, ся относяхъ до нѣкои мѣстны анекдоты, които азъ не знаяхъ, слабо можяхъ да сждѣхъ за достоинството му.

Но все трѣба да кажъ че той ся обнесе благородно съ мене; защото подиръ обѣдитъ подаде ми цигаръ и мя заведе въ стаитъ дѣто пушатъ. Така нѣкакъ ся обнесе и съ трима или четирма други млади, които ся виждахъ като да го сма-